

Ґрунт розтираю: чи досить м'який і теплий?
Зиркаю в небо: чи добрі хмарки у небі?
Хай би упали потопом із висоти!
...Нині плюс десять. Думаю – як про празник:
танки не пройдуть, танки в полях ув'язнуть, –
і усміхаюсь недобре... та Бог простить.

19–21.03.2022

* * *

...А потім я кам'яню. О ні, мені не дарма, –
просто уже ні нервів, ні страху, ні сліз нема.
Шепочу сухими устами – аж шурхотить пісок –
без інтонації, без емоції – як про минулий сон:
сьогодні ще тиша, вночі був наліт, десь далеко, та чутно й тут, –
гляну в новинах, за кого свічку... якщо до новин не вб'ють.
А вб'ють... ну то що ж, іще душку одну Господь в небесі однесе.
А камінь на те і камінь – він витримає усе:
угору злетить, у вирву впаде, уклякне, в землю вросте,
укриється мохом, а потім зсередини зацвіте –
цвітом нев'янучим,
сйивом негаснучим,
чорним твердим вогнем,
на якому Господній храм аж до С́ду встоїть.
Бóроже, для отакої мене
у тебе немає зброї.

22–23.03.2022

* * *

Все нижче хмари, ширше береги,
частіші вирви і твердіша тиша.
А квітку, що проткнулась крізь сніги,
мов непокриту голову, колише

весняний вітер... Згадую ім'я
тієї квітки – аж зуміла вижить!
Гойдає пам'ять безіменне «я».
Гуде літак, перевертає тишу –